"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ଲହୁଣୀ ଏବଂ ଭକ୍ତି ହେଉଛି ଘୋଳ ଦହି । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ରୂପକ ଲହୁଣୀ ଖୁଆଇ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରିଦେଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ମୁଖରେ ଲହୁଣୀ ଦେଖାଇଛନ୍ତି"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ପିଲାମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷଣ କ'ଣ ଏବଂ ନିଶ୍ଚୟ ଆଧାରରେ କ'ଣ ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉଛି ?

ଉତ୍ତର:- (୧) ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ପିଲାମାନେ ଅଗ୍ନିଶିଖା ଉପରେ ଝାସ ଦେଉଥିବା ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ସମର୍ପିତ ହେଉଥିବା, ଦୂରେଇ ରହୁନଥିବା ପ୍ରକୃତ ପତଙ୍ଗ ହୋଇଥିବେ । ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ସମର୍ପିତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ସେମାନେ ରାଜପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ଅଗ୍ନି ଶିଖାର ଚାରିପଟେ ଘୂରି ଘୂରି ଚାଲିଯାଆନ୍ତି ସେମାନେ ପ୍ରଜାପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରନ୍ତି । (୨) ଧରତ ପରିଏ ଧର୍ମ ନ ଛୋଡିଏ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରାଣ ଚାଲିଗଲେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଜ୍ଞାରୁ ଓହରିବୁ ନାହିଁ.... ଏହି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ପିଲାମାନେ ହିଁ କରିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନେ ସଚ୍ଚା ପ୍ରୀତି ବୁଦ୍ଧି ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ନେହୀ ହୋଇ ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ଧର୍ମକୁ ଭୁଲି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିଥା'ନ୍ତି ।

ଗୀତ:- ଛୋଡ ଭି ଦେ ଆକାଶ ସିଂହାସନ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଭଗବାନୁବାଚ । ଭଗବାନ ନିରାକାର ପରମପିତାଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ । ଭଗବାନୁବାଚ କିଏ କହିଲେ ? ସେହି ନିରାକାର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା କହିଲେ । ନିରାକାର ବାବା ଆସି ନିରାକାର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ନିରାକାର ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀର ରୂପୀ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା ଶୁଣୁଛି । ଆତ୍ମାକୁ ନା ପୁରୁଷ, ନା ମହିଳା କୁହାଯାଏ । ତାକୁ କେବଳ ଆତ୍ମା ହିଁ କୁହାଯାଏ । ଆତ୍ମା ନିଜେ ଏହି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା କହୁଛି— ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଶରୀର ଧାରଣ କରୁଛି । ଯେତେ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ର ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଆମେ ନିଜକୁ ନିରାକାର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ବୋଲି କହୁଛେ ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ପରସ୍ପର ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟନ୍ତି, ଆଉ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ବୋଲି କହୁଛେ ସେତେବେଳେ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏହି କଥା ସଦା ସର୍ବଦା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଉଥାଅ । ଭଗବାନ ରକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି, ସିଏ ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଭକ୍ତିର ଫଳ ଦେଉଛନ୍ତି ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ମୁଁ ହେଉଛି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା । ସମସ୍ତଙ୍କର ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛି ଏବଂ ତା' ସହିତ ସଦଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟେ । ତାଙ୍କର କେହି ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ସେହି ବାବା ହିଁ ଭାରତର ପ୍ରାଚୀନ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନୁହେଁ । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ପିତା ବୋଲି କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ତାଙ୍କୁ ତ' ଦୈବୀଗୁଣଧାରୀ ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜକୁମାର କୁହାଯାଏ । ପତିତ-ପାବନ ସଦଗତି ଦାତା ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ । ଏବେ ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖୀ ପାପ ଆତ୍ମା, ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଭାରତ ହିଁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦୈବୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ଥିଲା । ପୁଣି ସେହି ଭାରତ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ଆସୁରୀ ରାଜ୍ୟ ହେଉଛି । ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି— ପତିତ-ପାବନ ଆସ, ଆସି ରାମରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କର । ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଅଟେ ନା । ରାବଣକୁ ଜଳାଉଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ କିନ୍ତୁ କେହି ବି ବିଦ୍ୱାନ, ଆଚାର୍ଯ୍ୟ, ପଣ୍ଡିତ ତାକୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ତ୍ରେତା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରାମରାଜ୍ୟ ଚାଲୁଛି ଏବଂ ଦ୍ୱାପରରୁ କଳିଯୁଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଚାଲୁଛି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଦିନ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର କୁମାରୀମାନଙ୍କର ଦିନ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ରାତି ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର କୁମାରୀମାନଙ୍କର ରାତି । ଏବେ ରାତି ଶେଷ ହୋଇ ଦିନ ହେବାର ଅଛି । ଗାୟନ ରହିଛି ଯେ ବିନାଶ କାଳେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି । ତିନି ସେନା ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ପରମପିତାଙ୍କୁ ସବୁଠାରୁ ପ୍ରିୟ ଈଶ୍ୱର ପିତା, ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯାଏ । ତେବେ ସିଏ ନିଶ୍ଚିତ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଥିବେ ନା । ସିଏ ସୃଷ୍ଟିର ଚୈତନ୍ୟ ବୀଜରୂପ ଅଟନ୍ତି, ପରମଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସିଏ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିବା ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କର ଗ୍ଲାନି କରିବା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଗ୍ଲାନି କରି କରି ଏବେ ଧର୍ମର ଗ୍ଲାନୀ ହୋଇଯାଇଛି । ଭାରତ କାଙ୍ଗାଳ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ହୋଇଯାଇଛି । ଠିକ୍ ଏହିଭଳି ସମୟରେ ହିଁ ମୋତେ ଆସିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଭାରତ ହିଁ ହେଉଛି ମୋର ଜନ୍ମସ୍ଥାନ । ସୋମନାଥଙ୍କ ମନ୍ଦିର, ଶିବଙ୍କ ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଅଛି । ମୁଁ ନିଜର ଜନ୍ମସ୍ଥାନକୁ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ କରୁଛି, ପୁଣି ରାବଣ ନର୍କ କରି ଦେଉଛି ଅର୍ଥାତ୍ ରାବଣର ମତରେ ଚାଲି ନର୍କବାସୀ, ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ସେହିମାନଙ୍କୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ମୁଁ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ, ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ କରିଦେଉଛି । ଏହା ହେଉଛି କଳିଯୁଗୀ ଦୁନିଆ ବିଷୟ ସାଗର । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି କ୍ଷୀର ସାଗର । ସେଠାରେ ଘିଅ ଦୁଧର ନଦୀ ବହିଥାଏ । ସତ୍ୟ-ତ୍ରେତାଯୁଗରେ ଭାରତ ସଦା ସୁଖୀ, ଧନବାନ ଥିଲା, ସମସ୍ତଙ୍କର ହୀରାନୀଳାର ମହଲ ଥିଲା । ଏବେ ତ ଭାରତ ଶତ ପ୍ରତିଶତ କାଙ୍ଗାଳ ହୋଇଯାଇଛି ମୁଁ ହିଁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶତ ପ୍ରତିଶତ ଧନାବାନ, ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ କରାଉଛି । ଏବେ ତ ଏପରି ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା କି ନିଜର ଦୈବୀ ଧର୍ମକୁ ହିଁ ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି ।

ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ହେଉଛି ଘୋଳଦହି । ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ହେଉଛି ଲହୁଣୀ । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ମୁଖରେ ଲହୁଣୀ ଦେଖାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ବିଶ୍ୱର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲେ ନା । ବାବା ହିଁ ଆସି ଅସରନ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । ସିଏ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉନାହିଁ । ଯଦି ମୁଁ ମାଲିକ ହେବି ତେବେ ମୋତେ ମଧ୍ୟ ମାୟାଠାରୁ ହାରିବାକୁ ପଡିବ । ମାୟାଠାରୁ ତୁମେମାନେ ହାରୁଛ । ପୁଣି ବିଜୟ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ଏହିଭଳି ୫ ବିକାରରେ ତୁମେମାନେ ବାନ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛ । ଏବେ ମୁଁ ତୁମକୁ ମନ୍ଦିରରେ ରହିବା ଯୋଗ୍ୟ କରାଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ବଡ ମନ୍ଦିର, ତାକୁ ଶିବାଳୟ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ କାରଣ ତାହା ଶିବଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି । କଳିଯୁଗକୁ ବେଶ୍ୟାଳୟ କୁହାଯାଏ, କାହିଁକି ନା ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ବିକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ନିଜର ଦେହର ଧର୍ମକୁ ଛାଡି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି କେବଳ ମୋର ସ୍ମୃତିରେ ରୁହ । ତୁମମାନଙ୍କର ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ବହୁତ ସ୍ନେହ ରହିଛି । ତୁମେ ଆଉ କାହାକୁ ମନେ ପକାଉନାହଁ । ତୁମମାନଙ୍କର ହେଉଛି ବିନାଶ କାଳେ ପ୍ରୀତିବୁଦ୍ଧି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ୧୦୮ ଶ୍ରୀ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ । ଭକ୍ତିରେ ୧୦୮ର ମାଳା ଗଡାଇଥା'ନ୍ତି ନା । ଉପରେ ରହିଛନ୍ତି ଶିବବାବା, ପୁଣି ତା'ପରେ ରହିଛନ୍ତି ମାତା ପିତା ବ୍ରହ୍ମା ସରସ୍ୱତୀ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହିତ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନେ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ଭାରତକୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ରୁଦ୍ରାକ୍ଷ ମାଳାର ଗାୟନ ରହିଛି, ତାକୁ ରୁଦ୍ର ଯଜ୍ଞ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ଏହା କେତେ ବଡ ରାଜସ୍ୱ ଅଶ୍ୱମେଧ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ । ଏହା କେତେ ବର୍ଷରୁ ଚାଲି ଆସିଛି । ଦୁନିଆରେ ଯେତେ ଧର୍ମ ରହିଛି, ସେସବୁ ଏହି ଯଜ୍ଞରେ ସ୍ୱାହା ହୋଇଯିବ ତେବେ ଯାଇ ଏହି ଯଜ୍ଞ ପୂରା ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କର ଅବିନାଶୀ ଯଜ୍ଞ । ସମସ୍ତ ସାମଗ୍ରୀ ଏଥିରେ ସ୍ୱାହା ହୋଇଯିବ । କେତେକ ସନ୍ତାନ ପଚାରୁଛନ୍ତି ଯେ ବିନାଶ କେବେ ହେବ ? ଆରେ ଯିଏ ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ପାଳନା ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ଶିବବାବାଙ୍କର ରଥ । ଶିବବାବା ୟାଙ୍କ ଶରୀରର ରଥି ଅଟନ୍ତି । ବାକି ଏଥିରେ କୌଣସି ଘୋଡାଗାଡି ଆଦିର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏସବୁ ତ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସାମଗ୍ରୀ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ପ୍ରକୃତିର (ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଶରୀର) ଆଧାର ନେଉଛି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପ୍ରଥମେ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଭକ୍ତି ହେଉଛି ପୁଣି କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଭକ୍ତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟଭିଚାରୀ ହୋଇଯାଉଛି । ସେତେବେଳେ ବାବା ଆସି ଭାରତକୁ ସତ୍ୟଯୁଗ ରୂପୀ ଲହୁଣୀ ଦେଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢୁଛ । ବାବା ଆସି ତୁମକୁ ଲହୁଣୀ ଖୁଆଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଭକ୍ତି ରୂପକ ଘୋଳ ଦହି ପିଇବା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଉଛି । ତେଣୁ ଏସବୁ ହେଉଛି ବୁଝିବାର କଥା । ନୂଆ ସନ୍ତାନମାନେ ତ ଏହି କଥାଗୁଡିକୁ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ପରମ ପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଦ୍ୱାରା କାହାକୁ ବି ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉ ନାହିଁ । ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଏଠାକୁ ଆସୁଛି ସେତେବେଳେ ଯାଇ ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଭକ୍ତିର ଫଳ ଦେଉଛି । ମୁଁ ହେଉଛି ମୁକ୍ତିଦାତା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଯାଉଛି । ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ବିଜୟନ୍ତୀ, ସଂଶୟ ବୁଦ୍ଧି ବିନଶ୍ୟନ୍ତି ।

ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଦୀପକ । ତାଙ୍କ ଉପରେ କେହି କେହି ସନ୍ତାନ ପତଙ୍ଗ ଭଳି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ପିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି, ଆଉ ପୁଣି କେତେକ କେବଳ ପରିକ୍ରମା କରି... ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଏମାନେ କିଛି ବି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ସମର୍ପିତ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ଯେଉଁମାନେ କେବଳ ପରିକ୍ରମା କରି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି ସେମାନେ ପ୍ରଜାରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଆସିବେ । ଯିଏ ସମର୍ପଣ ହେଉଛନ୍ତି ସିଏ ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥର କର୍ମାନୁସାରେ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ପୁରୁଷାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରାରବ୍ଧ ମିଳିଥାଏ । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ପୁଣି ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାୟତଃ ଲୋପ ହୋଇଯିବ । ତୁମେମାନେ ତ ସଦଗତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ସତ୍ୟ-ତ୍ରେତାଯୁଗରେ କେହି ଗୁରୁ ଗୋସାଇଁ ଆଦି ନଥାନ୍ତି । ଏବେ ସମସ୍ତେ ସେହି ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର । ସିଏ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି କରିଦେଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ହାହାକାର ବନ୍ଦ ହୋଇ ଜୟଜୟକାର ହୋଇଯାଉଛି । ତୁମେମାନେ ହିଁ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛ । ତୁମେ ଏବେ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ, ତ୍ରିନେତ୍ରୀ ହୋଇଛ । ତୁମକୁ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ଏହା କୌଣସି କାହାଣୀ ନୁହେଁ । ଗୀତା ହେଉଛି ଭଗବାନଙ୍କର ବାଣୀ କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ନାମ ଲେଖି ତାକୁ ଖଣ୍ଡନ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ହେଉଛ ଶିବଶକ୍ତି ସେନା । ବନ୍ଦେ ମାତରମ୍ ଗାୟନ ରହିଛି ନା । ବନ୍ଦନା ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ହିଁ କରାଯାଏ । କନ୍ୟା ପବିତ୍ର ଅଟେ ତେଣୁ ସମସ୍ତେ ତା'ର ବନ୍ଦନା କରନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ସେହି କନ୍ୟା ବିବାହ କରି ଶ୍ୱଶୁର ଘରକୁ ଯାଏ ଏବଂ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଏ ତା'ପରେ ସିଏ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଗରେ ନତମସ୍ତକ ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ସବୁର ଆଧାର ହେଉଛି ପବିତ୍ରତା । ଭାରତ ପବିତ୍ର ଗୃହସ୍ଥ ଧର୍ମ ଥିଲା । ଏବେ ଅପବିତ୍ର ଗୃହସ୍ଥ ଧର୍ମ ହୋଇଯାଇଛି । ସବୁଆଡେ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ ଖେଳିଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏପରି ହୁଏ ନାହିଁ । ବାବା ନିଜର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନିଜ ହାତରେ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ଆଣିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେ ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଜୀବନମୁକ୍ତିର ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇପାରିବ । ଏଥିରେ ଘର ଦ୍ୱାର ଛାଡିବାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ନିବୃତ୍ତିମାର୍ଗ ଅଲଗା ଅଟେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛ— କହୁଛ ବାବା, ମୁଁ ପବିତ୍ର ହୋଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ ନିଶ୍ଚିତ ହେବି, ପ୍ରାଣ ଚାଲିଯାଉ କିନ୍ତୁ ବଚନ ନଯାଉ । ଯଦି ୫ ବିକାରର ଦାନ ଦେଇଦେବ ତେବେ ମାୟାର ଗ୍ରହଣରୁ ମୁକ୍ତ

ହୋଇଯିବ ଏବଂ ୧୬ କଳା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହେଉଛି ୧୬ କଳା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ... ତେଣୁ ଏବେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲି ସେହିଭଳି ହେବାର ଅଛି ।

ଭଗବାନ ହେଉଛନ୍ତି ଦୀନବନ୍ଧୁ । ସାହୁକାରମାନେ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ କାରଣ ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମ ପାଖରେ ବହୁତ ଧନ ଅଛି, ତେଣୁ ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଅଛୁ । ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ଅବଳାମାନେ, ଅହଲ୍ୟାମାନେ ହିଁ ବୁଝିପାରିବେ । ଏବେ ତ' ଭାରତ ଗରୀବ ଅଟେ । ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁମାନେ ଗରୀବ ସାଧାରଣ ଅଟନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବାବା ନିଜର କରୁଛନ୍ତି । ସେହିମାନେ ହିଁ ଭାଗ୍ୟବାନ୍ । ସୁଦାମାର ଉଦାହରଣ ରହିଛି ନା । ସାହୁକାରମାନଙ୍କୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ବୁଝିବା ପାଇଁ ସମୟ ନାହିଁ । ରାଜେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସାଦ (ଭାରତର ପ୍ରଥମ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି)ଙ୍କ ନିକଟକୁ କନ୍ୟାମାନେ ଯାଉଥିଲେ, ତାଙ୍କୁ କହୁଥିଲେ ଆପଣ ଯଦି ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କୁ ଜାଣିଯିବେ ତେବେ ଆପଣଙ୍କର ଜୀବନ ହୀରାତୁଲ୍ୟ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ସାତ ଦିନର ପାଠ୍ୟକ୍ରମ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସିଏ କହୁଥିଲେ— ହଁ, କଥା ତ ବହୁତ ଭଲ, ମୁଁ ଅବସର ନେଲା ପରେ ସାତଦିନର ପାଠ୍ୟକ୍ରମ କରିବି, ଅବସର ନେଲାପରେ କହିଲେ, ମୁଁ ବିମାର ହୋଇଯାଇଛି । ତେଣୁ ବଡ-ବଡ ଲୋକମାନଙ୍କର ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ସମୟ ହିଁ ନାହିଁ । ଯଦି ସେମାନେ ପ୍ରଥମେ ୭ ଦିନର ପାଠ୍ୟକ୍ରମ ପୂରଣ କରିବେ ତେବେ ତାଙ୍କର ନାରାୟଣୀ ନିଶା ଚଢିବ । ଏମିତି ତ ନିଶା ଚଢିବ ନାହିଁ । ୭ ଦିନ ପରେ ଜଣାପଡିଯାଏ ଯେ ଅମୁକ ଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ନା ନାହିଁ ? ଯଦି ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଥିବେ ତେବେ ପାଠପଢ଼ାର ପୁରୁଷାର୍ଥରେ ଲାଗିଯିବେ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭଟ୍ଟୀରେ ବସି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଶା ଚଢି ନାହିଁ ତେବେ ବାହାରକୁ ଯିବା ଦ୍ୱାରା ସେହି ନିଶା ଉଡିଯାଏ, ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ ନିଶା ଚଢାଇବାକୁ ହେବ । ଆଚ୍ଛା!

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରାସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଶିବଶକ୍ତି ହୋଇ ବିଶ୍ୱର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ପବିତ୍ରତା ଆଧାରରେ କଉଡିତୁଲ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ହୀରାତୁଲ୍ୟ କରାଇବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ସମସ୍ତ ବିକାରକୁ ଦାନ ଦେଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ, ୧୬ କଳା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାର ଅଛି । ଅଗ୍ନିଶିଖା ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ୟୋତି ଉପରେ ଝାସ ଦେଉଥିବା ପତଙ୍ଗ ହେବାର ଅଛି ।

ବରଦାନ:- ସର୍ବଦା ନିଜକୁ ସାରଥୀ ଏବଂ ସାକ୍ଷୀ ମନେକରି ଦେହର ସ୍ମୃତିଠାରୁ ଅଲଗା ରହୁଥିବା ଯୋଗଯୁକ୍ତ ଆତ୍ମା ହୁଅ । ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରହିବାର ସରଳ ବିଧି ହେଲା-ସଦା ସର୍ବଦା ନିଜକୁ ସାରଥୀ ଏବଂ ସାକ୍ଷୀ ମନେକରିବା । ଏହି ଶରୀର ରୂପୀ ରଥକୁ ଚଳାଉଥିବା ମୁଁ ଆତ୍ମା ସାରଥୀ ଅଟେ, ଏହି ସ୍ମୃତି ଆପେ ଆପେ ହିଁ ରଥ ଅଥବା ଦେହଠାରୁ ବା କୌଣସି ବି ପ୍ରକାରର ଦୈହିକ ସ୍ମୃତିଠାରୁ ପୃଥକ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସାକ୍ଷୀ କରିଦିଏ । ଯଦି ଦୈହିକ ସ୍ଥିତି ନ ରହିବ ତେବେ ସହଜରେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ଯଥାର୍ଥ ହେବ । ନିଜକୁ ସାରଥୀ ମନେକରିବା କାରଣରୁ ସମସ୍ତ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ନିଜର ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରହିଯାଏ ଏବଂ ସେହି ଆତ୍ମାମାନେ କୌଣସି ବି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟର ବଶୀଭୂତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯଦି ବିଜୟୀ ଆତ୍ମା ହେବାର ଅଛ ତେବେ ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ସହିତ ଧ୍ୟାନ ରଖିବାକୁ ମଧ୍ୟ ନିଜର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସଂସ୍କାର କରିଦିଅ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****

ମାତେଶ୍ୱରୀଙ୍କର ମଧୁର ମହାବାକ୍ୟ:-

"କେବଳ ଓମ୍ ଶବ୍ଦକୁ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବାରେ କୌଣସି ଲାଭ ନାହିଁ ।"

ଓମ୍ ଶବ୍ଦକୁ ଭଜିବା ଅର୍ଥ ଓମର ଜପ କରିବା, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଓମ୍ ଶବ୍ଦ କହୁଛୁ ତେବେ ଓମ୍ କହିବାର ଅର୍ଥ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ କେବଳ ଓମ୍ ଶବ୍ଦକୁ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବାର ଅଛି । କେବଳ ଓମ୍ କହିବାରେ ଜୀବନରେ କୌଣସି ଲାଭ ହୋଇନଥାଏ, ବରଂ ଓମର ଅର୍ଥକୁ ଜାଣି ସେହି ସ୍ୱରୂପରେ ସ୍ଥିତ ହେବାଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟକୁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ । ତେବେ ମନୁଷ୍ୟ ତ' ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଯେ ଆମକୁ କିପରି ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉ ଏବଂ ଶାନ୍ତିର ସ୍ଥାପନା ପାଇଁ ବହୁତ ସମ୍ମିଳନୀ ଇତ୍ୟାଦି ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାହାର ଫଳାଫଳ ଏପରି ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି ଯାହାକି ଆହୁରି ଅଧିକ ଦୁଃଖ ଅଶାନ୍ତିର କାରଣ ହୋଇଯାଉଛି କାହିଁକିନା ଏହାର ମୁଖ୍ୟ କାରଣ ହେଲା ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମା ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଜ ଭିତରେ ଥିବା ୫ ବିକାରକୁ ନଷ୍ଟ ନ କରିଛି ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୁନିଆରେ ଶାନ୍ତି ଆଦୌ ସ୍ଥାପନା

ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟକୁ ପ୍ରଥମେ ନିଜର ପାଞ୍ଚ ବିକାରକୁ ବଶ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ନିଜର ଆତ୍ମାର ଡୋର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଡିବାକୁ ପଡିବ ତେବେ ଯାଇ ଶାନ୍ତିର ସ୍ଥାପନା ହୋଇପାରିବ । ତେଣୁ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜେ ନିଜକୁ ପଚାରିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ମୁଁ ନିଜର ପାଞ୍ଚ ବିକାରକୁ ନଷ୍ଟ କରିଛି ? ସେଗୁଡିକ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି ? ଯଦି କେହି ପଚାରନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ନିଜର ପାଞ୍ଚ ବିକାରକୁ କିପରି ବଶ କରିବି, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଏହି ଉପାୟ ବତାଇଦିଆଯାଉଛି ଯେ ପ୍ରଥମେ ସେଗୁଡିକୁ ଜ୍ଞାନ ଯୋଗ ରୂପକ ସୁବାସିତ ଧୂପ ଦିଅ ଏବଂ ତା ସହିତ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମହାବାକ୍ୟ ହେଲା— ମୋ ସହିତ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଲଗାଇ ମୋଠାରୁ ଶକ୍ତି ଗ୍ରହଣ କର ଏବଂ ସଦା ସର୍ବଶକ୍ତିବାନ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ୫ ବିକାର ଧିରେ ଧିରେ ହଟିଯିବେ । ତେବେ ଏଥିପାଇଁ ଏତିକି ସାଧନା କରିବା ଦରକାର ଯାହାକି ନିଜେ ପରମାତ୍ମା ଏଠାକୁ ଆସି ଆମକୁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା ।। ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ।